

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 41. Epistola Papæ ad Michaellem Imperatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX.
A. C. 865.

§. XLI.

Epistola Papæ ad Michaellem Imperatorem.

Inter hæc Nicolaus Papa Legationem Constantinopolim adornans, Epistolam ad Michaellem Imperatorem mittendam concinnaverat, paterna suavitate & charitate plenam, cum Michael Imperatoris Protospatharius Indictione decima tertia, nempe anno 865. Romam pervenit, afferens Domini sui litteras, injuriis & minis contra Papam refertas, quibus Sententiam contra Photium latam revocari urgebat. Acceptis his litteris Papa stilum mutare coactus per eundem Protospatharium Indictione decima quarta, id est, sub finem ejusdem anni octingentesimi sexagesimi quinti aliam misit epistolam, in qua omnes articulos epistolæ Imperatoris repetit, & refutat.

Nic. ep. 8.
ep. 346.

ep. 70.
470.

ep. 8.

Convitiis, quibus initium epistolæ repletum erat, Nicolaus Papa opponit preces, postulans a Deo, ut sibi in hac epistola dicenda suggereret, & Imperatori docilitatem bonamque mentem inderet. Monet, quanta reverentia Sacerdotio exhibenda sit, dicitque: *In Vicariis S. Petri attendere non debes, quales ipsi sint, sed quid pro Ecclesiarum emolumento & tua salute faciant; non enim, ut reor, dixeris,*

xeris, peiores esse Scribis & Phariseis (*), Sæculum IX.
 quibus obedientiam præstari Dominus præ- A. C. 865.
 cipiebat, quod in Cathedra Moysis sede- Matth. 23, 2.
 rent. Dicis, a tempore Sextæ Synodi nul- p. 269.
 li Antecessorum nostrorum obtigisse hono-
 rem,

K 5

(*) Hæc veritas, quam Nicolaus Papa Michaeli Imperatori suggerit, Protestantibus, quales sunt Cave, D. Mosheim, & noster Interpres Fleurii, si adhuc vivit, supervacua infania in abusus Romanæ Ecclesiæ & SS. Pontificum vitia debachantibus, sex centies inculcanda est, & docendi sunt excellentissimas regulas, quas tradit Clarissimus Theologus Eusebius Amort in Ethic. Christ. Part. IV. in hunc modum: *Quando Ecclesia scinditur Schismate, recedendum ab ea Parte, quæ manifeste negat articulum jam ab anteriori Concilio generali præstabilitum, v. g. Superioritatem Sedis Apostolicæ Petri Romæ, prout fecerunt Ecclesiæ Græcæ Orientalium, & Ecclesiæ Protestantium. Eo ipso namque se abscindunt a Corpore Hierarchico Ecclesiæ. Item ita ratiocinari deberent docente eodem Auctore: Deus in signum veræ Ecclesiæ tenetur eam reddere evidenter credibiliorem cæteris. Sola Romana Ecclesia est credibilior cæteris antiquitate, sanctitate, universalitate, Doctorum virtute & pluralitate, donorum supernaturalium claritate, Ordinis Hierarchici continua Successione. Tandem hos Protestantes discere oportet Regulam sequentem ejusdem Clarissimi Theologi: Si exurgant tentationes ob varias narra-*

Sæculum IX. A. C. 865. *rem, qualis mihi exhibetur, cum mihi scribis. Id ipsum Antecessoribus tuis praevidendum, quod tot annis variis Hæresibus apud ipsos grassantibus non quæsiverint remedium, & ab Ecclesia Romana oblatum rejecerint. Inde etiam ex illo tempore paucissimi Imperatores Catholici extiterunt, Hæretici autem non ignorabant, nullam nobis cum ipsis communionem esse posse. Et quotiescunque ad communionem redire tentarunt, turpem repulsam tulerunt; quod utinam etiam Ecclesia Constantinopolitana fecisset! Imperatores vero Orthodoxi auxilium nostrum ad defendendam Fidem quæsiverunt, quod ex Concilio sub Constantino & Irene & compluribus epistolis ad Leonem & Benedictum Antecessores nostros datis dignoscitur.*

Conqueritur deinde, quod Imperator jactet, se quidquam Episcopo Romano

*narrationes vel praxes in Ecclesia (Romana) reperibiles, quæ videntur fabulosæ, absurdæ, superstitiosæ, falsæ, savientes merum quæstum, avaritiam, Simoniam, fraudem, Hypocrysin, Judæismum, simplicitatem popularem, Dominatum profanum, abusum potestatis Sacræ, somnia muliebria, corruptionem generalem, generose actus fidei in Jesu Christi verba: & portæ inferi non prævalebunt, * eliciendus est, & a Doctrina atque Communione Ecclesiæ Romanæ-Catholicæ, quæ sola una est & cognoscibilis, non descedendum.*

*Matth. 16.
18.

no præcepisse, cum tamen Imperatores Sæculum IX.
superiorum temporum Summos Pontifi- A. C. 865.
ces hortari & rogare consuevissent. Tum p. 298.
addit: *Barbara tibi videtur lingua lati-
na; ideo forsitan quod ejusdem ignarus sis.* Nicolaus Pa-
Sed vide, ne ridiculum te ipsum facias, pa ad Mi-
dum te appellari vis Imperatorem Roma- chaelem Im-
norum, quorum linguam ignoras. Cur peratorem.
ergo eam ex palatio tuo & Ecclesiis non
amandas? quippe ferunt, Constantinopoli
in Stationibus Epistolam & Evangelium
prius latine quam græce legi.

Dicis, non petiisse te Legatos Roma-
nos ad Ignatium secundo judicandum. Sed
eventus contrarium probat, cum eum ite-
rum judicari jussisti. Nos Legatos nostros eo
solum consilio miseramus, ut in ejus causam
inquirent. Si ergo, ut dicis, judicatus
fuerat, cur eum, prohibente Scriptura, Nahum. 1.
iterum judicari voluisti? at nemo est, qui
non videat, vos, cum prioris judicii labem
bene cognosceretis, eam Legatorum no-
strorum præsentia & auctoritate abster-
gere voluisse. Deinde Papa, nullum esse
secundum contra Ignatium judicium fu-
issime ex eo demonstrat, quod Judices fu-
issent adhibiti, alii suspecti, alii hostes ma-
nifesti, alii excommunicati vel depositi,
alii conditione inferiores. Probat, ejus-
modi personas conditionis inferioris, se-
cundum VI. Canonem Concilii II. Oecu-
menici Constantinopoli anno trecentesi-
mo to. 2. Conc.
p. 947.

Sæculum IX. mo octogesimo primo celebrati, ne qui-
 A. C. 865. dem ad Episcopum accusandum admitti
 posse. Cautè vero adnotat, hujus Con-
 cillii Canones ab Ecclesia Romana non
 esse receptos. Affirmat, vix aliquem ex
 Episcopis Constantinopolitanis sine con-
 sensu Papæ depositum in Actis superio-
 rum temporum occurrere, ejusque rei
 complura exempla affert.

p. 309.

p. 301.

Epistola ad
 Michaellem
 III.

Can. 9. Sup.
 l. XXVIII.
 §. 29.

Tum profequitur: *Dicite, quæsumus, ubinam legistis, Imperatores Antecessores vestros Synodalibus Conventibus interfuisse? nisi forsitan in quibus de Fide tractatum est, quæ universalis est & communis, quæ non solum ad Clericos, verum etiam ad Laicos & omnino ad omnes Christianos pertinet? Tu vero non solum Synodo in causa Sacerdotis collectæ interfuisti, sed etiam aliquot Sæcularium millia ad videndum ejus opprobrium aggregasti. Deinde producitur accusator ex Imperialibus ædibus, dantur Judices suspecti & mercenarii, Superior & Major, judicio minorum submittitur, cum nec in causa Clericorum inferioris gradus contra Episcopos unius Episcopi judicium non sufficiat, sed juxta Canones Calcedonenses Concilio opus sit. Et post aliqua interjecta: Illud autem videre libuit, quod ad majorem auctoritatem huic Concilio conciliandam dicas, æqualis numeri cum Sancta olim Synodo Nicena fuisse. Cur non etiam hunc*

con-

conventum septimam vel octavam Syno- Sæculum IX.
 dum Oecumenicam vocitas? Numerus A. C. 865.
 pusillus nec obest, ubi abundat pietas, nec
 multiplex prodest, ubi regnat impietas.

Sequitur post alia: Hæc respondimus
 ad primam epistolæ tuæ partem, ad reli-
 qua vero rescribere omisimus, quia ex pro- p. 313.
 videntia Cælestis Patris nostri ægrotatio-
 ne correpti, nullatenus potuimus, & Lega-
 tus tuus nullius moræ patiens nobis incon-
 sultis urbe discessit, quod tempus hyemis
 imminentis vehementissime formidaret.
 Vix ab eo impetravimus, ut dum hæc scri-
 berentur Ostiæ expectaret. Quia autem
 Imperator Sedem Romanam vilipende-
 bat, Papa ejusdem privilegia recensens p. 314.
 dicit: Si contra Ecclesiam Romanam eri-
 geris, cave, ne arma in te ipsum vertas;
 si enim nos non audieris, restat, ut te ta-
 lem habeamus, quales Dominus Noster il-
 los haberi præcepit, qui Ecclesiam non au-
 diunt. Vult dicere, quod ipsum sit ex-
 communicaturus. Ecclesiæ Romanæ pri-
 vilegia, inquit, Jesu Christi ore firmata
 sunt. Non ea concesserunt Concilia,
 sed concessa conservarunt, & venera-
 ta sunt. Privilegia sunt perpetua,
 quæ oppugnari quidem possunt, vinci
 autem & aboleri non possunt, quæ ante
 imperium tuum fuerunt, & te sublato per-
 manebunt, quousque Christianum Nomen
 prædicatum fuerit. Sancti Petrus & Pau-
 lus

Matth. 18.
 17.

Sæculum IX. *lus non delati sunt Romam post mortem*
A. C. 865. *suam auctoritate Principum, quod apud*

Sedis Roma-
 næ Præroga-
 tivæ.

*vos contigit, qui ceteras Ecclesias Patro-
 nis suis privastis, ut earum spoliis & opi-
 bus sola Constantinopolis ditaretur; sed
 venientes in carne Evangelium in hac Ci-
 vitate prædicarunt, eamque suo sanguine
 consecrarunt. Ecclesiam Alexandrinam
 per S. Marcum, filium suum, acquisierunt,
 sicut antea S. Petrus sua præsentia Eccle-
 siam Antiochenam suam fecerat. Per hos
 igitur tres præcipuas Ecclesias SS. Petrus
 & Paulus ceteras omnes moderati sunt.
 Et infra:*

p. 316.

*Porro scripsit nobis Imperium tuum,
 ut mitteremus ad te Theognostum, quem
 Frater noster Ignatius Exarchatu in Mo-
 nasteria quarundam provinciarum onera-
 vit; alios quoque tibi mitti vis Monachos,
 tanquam læsæ tuæ Majestatis reos. Sci-
 mus utique, ideo exposci, ut puniantur,
 quamvis forte eos nunquam videris, &
 mores nescias. Quidam eorum ab ineunte
 ætate Romæ Deo servierunt, Theognostus
 autem nihil sinistri unquam de te ad nos
 dixit, sed hic, quemadmodum innumeri
 Christiani, aliquantulam requiem reperit.
 Siquidem tot millia hominum quotidie ad
 Patrocinium S. Petri confugiunt, & ad
 ejus limina vitæ suæ finem expectant, ut
 apud nos Romæ sicut in Ecclesia univer-
 sali (si majus minori componere licet)*

omnes

omnes nationes congregatæ conspiciantur. Sæculum IX.
A. C. 865.
 Putas ergo, Imperator, justum esse, ut tradamus miseros Principibus, quorum dignitates & beneficia contempserunt, aut indignationem & persecutionem sustinuerunt? absit! nolumus enim paganorum excedere nequitiam. Præterea potestatem & jus habemus, non solum Monachos, sed etiam Clericos de quacunque Diœcesi, cum necesse fuerit, ad nos convocare. Quod si forsitan suspicaris, Theognostum apud nos Photio detrabere, Ignatiumque jugiter commendare, scito, quod nihil ille de utroque loquatur, nisi quod omnes alii clamant, & quod nos ipsi per innumeros homines ab Alexandria, ab Ierosolymis, a Constantinopoli, a monte Olympo, Romam adventantes & denique ex Legatis & literis tuis satis intelleximus.

Credere videris, terreri nos posse comminationibus, regionem te nostram vastaturum, & urbem deleturum. Speramus in Domino, & quousque vita supererit, quod muneris nostri est, faciemus. Quid mali tibi intulimus? an nos Siciliam depopulati sumus? an nos innumeras Græcis subjectas provincias tuo Imperio subtraximus? an nos Suburbana Constantinopolitanæ civitatis incendimus? an non hæc omnia ab Infidelibus passi estis, quos relinquitis impunitos? nobis vero minas ingeritis, qui, Deo sint laudes, Christiani sumus.

Sæculum IX. *sumus. Quid hoc aliud sit, quam Judæos
A.C. 865. imitari, Barabbam liberantes, & Jesum
Christum crucifigentes?*

p. 330.

Nicolaus Pa-
pa ad Mi-
chaelem Im-
peratorem.

Mandat deinde Pontifex, ut Ignatius
& Photius Romam veniant. Si ipsi ve-
nire non possint, datis litteris absentia
causam indicent, & Vicarios mittant.
Nomine Ignatii veniant Archiepiscopi
Antonius Cyzicenus, Basilus Thessalo-
nicensis, Constantinus Larissæus, Theodo-
rus Syracusanus, Metrophanes Smyrnen-
sis & Paulus Heraeleensis in Ponto. Ab-
bates mittantur Nicetas Chryfopolita-
nus, Nicolaus Studiensis, Dositheus Osi-
diensis atque Lazarus Presbyter & Mo-
nachus, qui dicitur *Cazaris*. Subjungit
Papa, *qui nisi fuerint missi, suspectum te
reddes; hi enim sunt, ex quibus veritatem
cognoscere possumus. Photius & Grego-
rius Syracusanus, quoscunque voluerint,
mittant, tua vero Majestas duos ex Regia
sua viros. Mitte etiam, quæsumus, epi-
stolas authenticas, quas per Zachariam
& Rodoaldum dudum Episcopos dedimus,
ut cognoscere possimus an fuerint corru-
ptæ. Rogamus te etiam, ut ad nos mit-
tas Acta authentica, in quibus continetur,
quo modo Ignatius primitus depositus fue-
rit. Item illa monumenta, quæ per Leo-
nem a Secretis ad nos deferrî jussisti.*

p. 324.

Tandem Nicolaus Papa Imperatorem
hortatur, ne jura Ecclesiæ violet, quem-
admo-

admodum Ecclesia Imperatoris jura non lædit. *Antequam Iesus Christus veniret, inquit, dabantur Reges, simul Sacerdotes, qualis erat Melchisedech. Illudque Diabolus imitatus est in Imperatoribus Gentilibus, qui etiam Summi Pontifices erant. At postquam in mundum missus est ille, qui proprie Rex est & Pontifex, non amplius Imperatores jura Pontificum invaserunt, nec Pontifices jura Imperatorum. Iesus Christus ambas potestates ita separavit, ut Imperatores auxilio Pontificum ad consequendum vitam æternam indigerent, & Pontifices in negotiis secularibus Imperatorum legibus uterentur.*

Sæculum IX.
A. C. 865.

Epistola finita subjungit Papa: *Quicumque banc epistolam Constantinopoli legerit, cui ad Principem accedere licet, & quidquam in ea contentum Michaellem Imperatorem celaverit & dissimulaverit, Anathema sit! Quisquis etiam eam interpretatus fuerit, & ex ea quidquam mutaverit, subtraxerit, vel addiderit, nisi forte ex ignorantia id fiat, aut idioma Græcæ dictionis exigat, anathema sit! Hæc cautio erat necessaria, postquam epistolæ Pontificiæ priores fuissent depravatæ.*

p. 325.

§. XLII.

Bardas e vivis abit.

Haud multo post tempore Constanti-

Hist. Eccles. Tom. XII,

L

no.